

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Kundgörelser.

Tionde Dragningen af det för Götteborgs Hospital inrättade Lotteriet sker den 11 dennes öfverhärigen. Några lotter kunna på wanliga ställen ännu bekonmas.

Om någon åstundar en ny och wäl behållen koppar-bryggepanna, som wäger 4 lispund och 9 mark, och tjenar jämwäl til brännerier, så kan en sådan för billigaste pris erhållas, och närmare underrättelse för intet.

Där bryggepannan står, kan äfwen prånummeras på en röd ko, som nyligen kalfwat, men utleswereras ej förän den 1 October. Om accord här om ej slutes med afraförsta; bör den Economiska werlden weta, at ägaren dömer kreaturet til döden.

Utom Drottninge-porten mellan tobaks-plantagen och Fribergiska huset, blifwa ätskilliga rum lediga, at mot hyra tilträdas wid nästkommande Michaelis tid; nämligen en sal, fyra kamrar och kök, jämte några rum i understa wåningen, som kunna beses; om hyran yrar sig Herr Jacob Karstedt.

En resande tilhjuder sin tienst i Tyfka språket; underrättelse fås på Tryckeriet.

Nästkommande Måndag, Tisdag, Tors- och Fredag komma våra Italienska Konstnäststärinnor at å daga lägga hela sin lekamliga qwickhet. Inga trykta sedlar utdelas hädanefter mer än hwar Måndag, fast exercitierna wisas 4 gånger om weckan.

Götteborgska
Magasinet.

Lördagen, den 8 Augusti 1761.

Slutet af Drimligheterna.

Jag måste bereda mig på et wigtigt infast, hwilket har grund i försarenheten: nämligen, at handelen drager penningarne utur landet, men ej in. Ja, hwad skal jag swara därpå? Jo, låt se: är detta swärigheten, så betyder hon ju intet i et land, som inga penningar har. Den uprigtige Sveriges wän, som wille göra våra städer til fria hamnar, talade efter mit tycke ej gale. Jag frustar, at anses som Krämare-Advocat; men hwatföre? Hwar wi inga kjøpmän? är Sverige tomt på Capitalister? Nej Gudi lof! gif dem frihet, och sätt dem i nödwändighet at skaffa penningar. Låt dem röra sig litet, sannerligen måste de behöfwa både silfwer och guld. Låt dem få helfrihet på Skepp, som köpas utomlands, och med dem hemta capital af Styck von Achten, som kosta Sverige icke ens en ekeplanka. Låt utländningar föra hit, hwad de wisja, ända intil kälhuswuden och morötter,

ter, och lät det bli deras affair, hwad de skola få i betalning; det tör bli tredje mannen, som skal skaffa penningarne. Lät unge begynnare blifwa utlånste besjenter, til des de inhemske Capitalister blifwa så fulle med waror, at de tacka Gud, när besjedelige begynnare wilja taga af dem.

Men jag skrifwer mina orimeligheter altförstärka: de måste kryddas med en Historia, om de skola fås til lifes.

Det jag wil berätta, är sanfärdigt, och jag skal nämna både tid och by och bonde, som man plågar säga. År 1770 woro i Staden Gurkemeja 2 gamle köpmän, som stodo sig wäl, och hade förwärfwat stora penningar, genom fram- och spannemåls-handel. Den ene het Måns Stadig, och den andre Thore Knarr. Ärlige män bägge två. De hade hwardera 2 bodswenner, som tjent ut sina år, och höllo om Söndagarne förtroligt omgång. De kallades wid sina rätta namn Munsjöer Jan och Carl, och Peter och Göstaf, och woro nästan af lika ålder. Nu hände et särtecken wid Michelsmess-tiden oswannända år, at Skipper Gerrit van Roggen kom från Amsterdam med synkegods, och årnade sig til Petersburg; men som vinden föll emot, så måste han mot sin wilja löpa in: Söndagen förut war det uplåset, at Gurkemeja war Porto franco. Skipper Gerrit gick i land, och kom på et wårdshus. Wid en pipa tobak språkade han om allahanda, och fan til all lufka en gammal Swenskt Steppare, som nu lefde på sjömans-huset, och förstod at språka med Gerrit; ordspråket sannades: Navita de ventis

tis &c. den Swenske frågade, hwad wäder han haft i sön, hårt, sade Holländaren; wi hafwe och intet annat at wänta, långa nätter, mörk måne, swarade den Swenske. Wel friend, for Gerrit fort, om här wore som annorstädes, så skulle jag sälja min ladning här, och gå hem igen. Det kan se, sade den andre, här är all ting fritt. Korteligen: Stepper Zorkel fölgde Holländaren til Thore Knarr, och sedan til Måns Stadig; gubbarna woro sluge och wilkoren sådana, at de gingo in i handel om hela ladningen. Gerrit fick en hop tjära, beck och mer sådant, på det mesta singo de 8 månaders credit. Nu hade Holländaren en Styrman, benämnd Gelle, han gjorde bekräftap med bodswennerna under löfningen. Munsjöer Peter war en stadig yngling, Gelle wisade honom något smått, som han hade at sälja, sade köpet och böd sin wara til honom. Peter smålog, och bad om betänkerid. Detta war om lördagen; Söndagen om qvällen kommo ynglingarne tishopa, de woro wane at taga sig et glas win, och frågan war, ho af dem skulle betala; Peter grublade litet, Kameraterna kastade fram hwar sin 3 Dal. Sedel. Peter ryckte dem i hast til sig, lade sin brede wid, och sade: Han j flere penningar? ty detta spisar intet: de undrade; intet win i dag, swarade Munsjöer Peter, säg mig om edra penningar. De frapade ihop, köpte genom Peter 2 tunnor beck, och Gelle fick dem om bord. Ynglingarne woro nu i bolag, och besloto så at blifwa. Det war handel i mjugg. Hå, hå. Den som är ren, ka-

ste första stenen. Följande Söndagen följdes ynglingarne om bord till Gelle. De äro gröt och Svetsfil. När de woro mätte, gingo de up på decket, de sågo ut åt sson, och bleswo warse et Stepp, som kom in åt hamnen. Gelle såg, at det war en Engelsman. Det kastade ankar. Gossarne sågo på hvarannan; de hade appetit, men utan penningar. De gingo från Holländaren, och styremannen följde dem. Kom, sade han, låt oss gå om bord på det inkomna Steppet; sagt och gjort. Gelle talade Engelska med Capitainen, och berättade, huru med den Holländska ledningen war tillgång. Han het Robert Iron. De gingo i land. Monsieur Peter föreslog, at sälja så fort möjligt war, det de köpt af Holländaren, de stekade det hemligen til nästa Uppstad, och winno wacker. Gubbarne gingo nu i handel med Capitaine Iron, och gossarne handlade med matroserne, alt hwad de kunde. Aldrig hade Stadig och Knarr waret så förfeddde, och likwäl lägo flera waror dem på halsen. De sålde för mycket bättre pris än wänligt, och alla stikor i Gurfemeja bleswo orwänligen gramma. Men det förslog intet. Om wären 1771 lastades af et stort fartyg på östersjön. Det lyckades, och kom tillbaka med östersjö-waror, som stekades til Holland, och deras skuld uphörde. De handlade et par år ännu på detta wiset, och den ena fördelen gaf den andra speculationen. De märkte likwäl, at det ej war så fördelagtigt, at steka stöp til Holl och England: de köpte et behället fartyg, och kallade det Spaniefararen. Nu hade Monsieur Peter en bror, som

som war matros, den han lärt at skrifa och räkna om wintrarne, när han war hemma. Från Dorås kom en med kniswar och saxer; ynglingarne köpte slumpen på en gång, och sågo efter mer. Peters bror tog dem med sig at sälja i Spanien mot en wiß procent: det lyckades. Några år gingo förbi. Stadig och Knarr lemnade minut-handelen åt ynglingarne, som woro ärlige, nyttre, sparsamme och slitige, just för det de hade penningar, och weste medel at få flera. De gamle förwandlades i storhandlare, och woro glade, at de unge wille taga deras waror med en billig fördel af dem.

Ingen må wänta en utförlig beskrifning om alt. Jag wil allenast säga: Peters bror, som war bleswen Styрман, kom hem, och hade et par silfverstänger för warorna. Wäre unge Herrar singo en hunger, som näptigen Peruaniska bergwerken kunde stilla; men huru fulle Styremannen så sin procent? där tingades, och där uträknades; men den ene och den andre påstod, til des Herr Peter sade: Til myntet med silfret, så så wi penningar, och komme i sär. Det bles därwid; de singo goda semstysfar, och började nu roulera med dem. Imedlertid kom den unge Peter til et fördelagtigt gifte; han fick sin husbondes dotter, och kallade sig Knarrson. Han gick in i handels-förslag, gjorde fång, och wan rikedomar, bles doch i sit bolag med bröderne för den summa, som de kunde swara emot. Så mycket hans rikedomar ökades, så ökades hans utgifter; men altid lagade han, at han hade silfwer;

wer; och när han wäntade på hopada utgifter, lagade han sig silfwer-penningar i förråd.

Hans Swärfar och gamle Herr Stadig hade köpt hwar sin gård utom Staden; dem hade de gjort til lustparker; en liten klippa låg på Herr Knarres ågor, öfwer hwilken en liten ström hwälfde med et brusande fall ned åt slätten: Gubben hade sin ro at stulta dit, och förnoga sig af sorlet, och Herr Knarsson råkade honom ofta där, när han språng ut, at besöka honom. En gång bad han Gubben lemna sig klippan och fallet; han fick gerna, hwad han önskade, och länade hanne til den, som wille smida knifwar, saxer och stål-arbete. Om de hade haft hundrade händer, så behöfde ingen gå utur staden, at sälja sin tillverkning. En Fabriksgesäll kom och anmälte sig, at Herr Knarsson skulle taga honom an; hwi så, swarade han, är du förskuten? Nej, mente den förre, utan efter min Herre har råd, så lägg capital i fabrique. Nej i nåfwen, jag har inter lärt sådant, swarade wår hurtige handlande, men börja self: jag skal gifwa dig credit, litet at börja med, och sedan mer. Det gick för sig, Knarsson war billig, och den andre flitig. På slutet san Knarsson, at det lönte ej mödan, at förskifwa sådana waror. Fabriqueuren blef rik; fabrikerne förökades. Wåre fyra handlande mādde wäl, staden utwidgades, wåsstolar slamrade, smidjor och andra werkstäder = Sakta, det löper i firsprång. Drimligheter böra på sätt och wis så ände.

A. 3 . .

Konsten

Konsten, at wid påkommande Slepsbrott, eller annan sönöd, rådda sit lif.

Det är stor skada, at sim-konsten så af sig kommet, at den får snart heta en förlorad konst, ehuru den styrker kroppen, gör honom wig och ren, befordrar utdunstningen, öpnar swethålen, och i nödfall kan rådda lifwet på dem, som göra handwerk af seglation. Lifwet är och bör wara kårt; men det kan hända, at en sjöman lider Slepsbrott, faller ifrån masten öfwer bord, eller råkar i annan sönöd, och antingen ej kan, eller har så lång wäg at simma, så at han uptröttnar på wägen; huru skal han då rådda lifwet? Jo. En från Agiriska Slavveriet utlöst Christen, til Nation en Portugiser, berättade mig, för et par år sedan, at han sedt en Italiensk Sjö-capitaine hafwa altid til sjös buret på sig en tröja, som innan och utan war af tät segelduk, och därimellan öfwer alt besatt med kork*, och så, at korken war tjockare, ju närmare den war hufwudet, (utan twifwel, at ej mista balancen,) tröj-ärmarna woro gjorda af samma dubla buldan, och såsom Fjortärmel knötos igen wid händerna för watnets inlopp. Tröjan war så lång, at hon kunde knäppas wäl ned i Steppare-böyrorna, som råkte ned til smår benet, hwilka knötos igen med et par remar, såsom för händerna, af samma orsak. Det-

Si 4

ta

* Undantagande uti ärmerna och den nedersta delen af tröjan, som kommer at knäppas ned i permissionerna, på det hon icke må bli obehwäm och owig.

ta har jag sedermera närmare eftertänkt, och funnet, at relationen är så mycket otwifswelagtigare, som saken äger grund i Hydrostatique, m. m. hwarföre min Skyldighet fordrar, at göra konsten almån, i fall den skulle wara obekant, och därwid tillika gifwa mine tankar tillkänna. Af rigtiga rön och försök, jämte förnuftets egna slut, finner man 1) at då en kropp af tyngre art lägges uti en flytande materia, förlorar han så mycket utaf sin tyngd, som den flytande materien väger, hwilken han drifwer utur stället. So undrar då, at gåsen simmer, när hånnes breda bröst utgör kölén, hånsen mastén, sjöbrarne seglén, fetterna robladét, och gumpén störet. 2) Ju större en krops nytta är, des lättare flyter han, emedan då en större wattu-column står emot des sjunkande. Däråf kommer, at döde kroppar flyta up, sedan de upswolnat. 3) Et skepp går djupare i sött, än i salt watten, och proportionén i tyngden är dem emellan som 1000 til 1030. Efter det förre således är lättare, låter icke wara rådeligt, at förlasta skeppet, när kosan ländér ur hafwet i i Jnsson. 4) Watnets * tyngd förhåller sig til forkens, som 1000 til 240. Hwaråf följer, at 1 lod fork, kan hålla uppe något mer, än 4 lod af en tyngre kropp. Jag sätter nu, at en sjöman väger 7 lispund, så behöfwer han i följe häråf wid påß 1 lispund och 12 pund fork i sin tröja, at hålla honom uppe ur watnet. Men om man tillika be-
tänker

* När det ordet watten förekommer, utan at nämna, om det är sött eller salt, så förstås altid därmed det förre.

tänker 1) at kroppen mister af sin tyngd i watnet. 2) At forktröjan med byrorna göra hån nytta större. 3) At han mest råtar i snödd på salt watten. 4) At lustén i lungorna, (hwilken förhåller sig til watnet, som 1000 til 1 och en sjerdedel) och om han lårt konsten at simma, m. m. bidraga mycket til lättherén, så torde därutåf kunna slutas, at 1 lispund fork woro mer än öfwerflödigt, då han icke är lastad med reseprobiant, penningar, ur, compass, ic. Väger man alla kläder, som man dageligen har på sig från huswid til fot, eller då man är rätt klädd, lär man finna, at deras tyngd icke går långt ifrån 2 lispund, ja ofta kanste mer, efter deras bestaffenhet; hwaråf följer, at denna fork-tröja icke kan blifwa obeqwäm, då man något wänjer sig wid at; bära hånne, helst då forkén raspassender, och hon stoppas därmed, då ock kropsytan tillika föröfes. Man behöfwer ej heller bära hånne beständig, utan allenast hafwa hånne til hands, enär hon behöfwer. Soldater och ryttare (ty hånsten simmer self) kunna jämwäl betjena sig utaf denna fork-tröja, när de skola gå eller rida öfwer någon ström, och öfwerumppla en fiende, som ligger på andra sidan, simma öfwer grafwen, at med storm intaga en fästning, ic. men då märkes 1) at tröjan bör wara försedd med mera fork, at uppehålla mousquetten, wårjan, ic. 2) At forkén bör wara uti hela stycken, twånne bak, och twånne frammantil, i form efter tröjans 4 delar, då den tillika utehåller kulorna och wårjan, emedan han är mjukt och elastique. 3) Kunde icke skada, at han hade

en kork-collet under hatten, för samma orsak. När en sådan tröja en gång är anpassad, kan den nyrjas i många mansåldrar, fast segelduken slites ut, hwilken då bör ömsas, och alltid wara watten-tät. Korken kan icke göra tröjan obehwämare, än fiskbenen wåra fördärfweliga snörli, som i synnerhet brukas af könet; helst då han raspas eller skäres i kaser, såsom afstråde efter bouteille-korkar. Utom denna tröjan bör en sjöman ock wara försedd med 1) et par stinhandskar, gjorda med tyfte fingerar såsom gåsfötter. 2) Några silfwer, eller guld-penningar, som behöwas, där han kommer i land. 3) En liten matsäck, hwartil et stycke rådt kött eller en stinka tacks wara tjenligast, emedan det icke upblotnar eller skäms i sjön. 4) En liten compass, sådan, som man plågar hänga wid byrur, fast än han mest lär så lof, at låta böljorna och wådret styra sin kosa. Orkar han icke längre simma, så kan han låta bli, at ro med händerna, sitta stilla, ja jämwäl sofwa; ty så länge tröjan håller, kan han omöjligén sjunka i följe af förutnämnda rön om korken &c. så framt han icke förändrar sin natur wid tillämpningen*. Men, hwar fins så mycken kork? Swar: I Sicilien, Italien, Frankrike &c. Hwar tage wi pengar, at köpa en sådan myckenhet före? (helst wi utom des årligen stå åtminstone i 10 tunnor gulds underbälance

* Då man i stället för kork tröjan kunde binda så många korkstycken eller cylindrar med et starkt befat snöre kring om lifwet, som kroppens tyngd fordrade, eller ock applicera korken på något annat lämpeligare sätt.

lance i handelen.) Swar: Låt oss i 4 år införskrifwa en fjerde part mindre tobaks-blader, än hittills skedt, och för de penningar (som bli 500000 Dal. Smt) köpa kork; jag skulle tro, at den råkte til för hela, så landt- som sjö-milicen, om den eljest af en förständig och patriotisk köpman uphandlades. Eller, än bättre, låt oss försöka at plantera korkträdet. Jag twiflar icke på, at det ju rätt så snart skulle wåra här, som på de Pyrenaiske bergen, när det som tobak, kyrse- och mulbårs-trån want sig wid Swenska klimatet, hwilka från Frankrike och Spanien jämwäl härleda sit ursprung. Kan ock hända, at någon så lätt materia finnes hos oss, som korken, hwilken kunde tjena til samma ändemål, til exempel: Suru-bark, om han raspades; emedan han i hela stycken för sin styfhet skulle wille blifwa obehwäm. Jag lemna nu denna saken wåre unge sjöman, at närmare utröna. Jag har ej haft tillfälle, at försöka hånne; utan raisonerar allenast af naturliga principer och af den förre nämnda berättelsen: men tycker likwäl, at hon förtjonar all sorgfällig estertanke, så wida den utan twifwel kan rådda många tusende människors lif. Jag wil icke nämna de kost- och ledsamheter, så Skeps-capitainen, som Nedarne ha därpå, at den ene båtsmannen efter den andre stupar i sjön, som i stormen ej kunna uptagas, &c.

Skara, den 29 Maji 1761.

German Möller.

Swab

Swad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Götheborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 5 Augusti.

London	- -	68 $\frac{3}{4}$	- -	Dal. R:mt.
Amsterdam	- -	66	- -	M: f R:mt.
Hamburg	- -	71	- -	M: f R:mt.

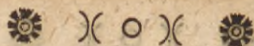
Ankomne äro Skepparne Matthew Rippen ifrån Ålborg med barlast och ost, Lorents Asmusson, And. Hansson Hagman, Peter Wegener, Anders Clasa, Swen Lundberg och Anders Norberg, alla ifrån Croshwik med salt, Nils Rasmusson ifrån Ålborg med malt, årtor samt victualie-waror, Anders Pehrson ifrån Hamburg med tunneband, David Christie ifrån Christiansand med barlast, och Johan Setterbom ifrån Amsterdam med styckegods.

Utgångne äro Skepparne Hindr. Simelius och Olof Årberg til Scotland, Börge Dahlbom til Lietz med järn och bräder, Peter Åkerstedt til London, och Nicol. Elström til Hull med järn, Albert Sievers til Friedrichshall med barlast.

Helsingör. Den 27 Julii afgingo Skepparne Jacob Bötter och Simon Lidin ifrån St. Ubes til

til Stockholm med salt, Franis Stenett ifrån Stockholm til Hull med järn, Anders Mattson och Peter Grönberg ifrån Wisby til Götheborg och Warberg med salt, Jonas Thesmar ifrån Amsterdam til Carlshamn med styckegods, och Israel Hedman ifrån Stockholm til Cadix med järn. Den 29. Johan Månner ifrån Newcastle til Wolgast med salt. Den 30. Stephan Djur och Paul Fr. Procopäus ifrån Riga til Lissabon med mader och bräder, Thore Anders Dahlberg ifrån Stockholm til Warberg med råg, Olof Storm, Nils Törnlund, Peter Peterzon, Fr. Hindr. Åberg och Joh. Fr. Montenk ifrån Norköping til London, Amsterdam, Götheborg och England med järn, tjära och hwete, Måns Thorsen ifrån Stockholm til Götheborg med tjära, Johan D. Weis ifrån Westermil til Glasgow med bräder, Frid. Köper ifrån Stockholm til Bremen med tjära. Den 31. Christian Windelbom ifrån Stockholm til Amsterdam med tjära, Hindrich Ludwigson ifrån Malmö til Götheborg med råg, Anders Löderup och Anders P. Myra ifrån Stockholm til England och Porto med tjära och järn, och Swen Hanssen ifrån Wisby til Warberg med salt. Den 1 Aug. Nils Swensson ifrån Amsterdam til Norköping med styckegods, Johan Jacob Rattin ifrån Stockholm til Amsterdam med järn, Thomas Billing ifrån Bourdeaux til Stockholm med win, James Hornygold ifrån Hamburg til Stockholm med barlast, och Olof Wester ifrån Stockholm och Helsingborg til Dublin med järn.

Emå

Små Kyrko-tidningar.

I Kronhus-Församlingen födt 1 barn: Wigde
Soldaten Fridric Jerling och Pigan Brita Bryn-
gelsdotter: Döde 2 barn af slag och kiftosta.

Saga.

En man for bort från fosterbygden,
På werldens wida salt och haf,
Men icke til at dyrka dygden;
Ty han Gudinnan öfswergaf.

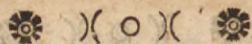
Ej til at bruka up sit snille;
Ty dum man honom hade spört,
Desutom han ej ändra wille,
Hwad farfarsfar för honom gjort.

Ej til at stor i werlden blifwa;
Ty Timon icke ämnad war,
At up til årans branter klifwa,
Som sjelf sig skapte usla dar.

Han utaf galen åtrå brinner,
At sammanstrapa skärf på skärf.
Han ingen sälhet större finner,
Fast hon war grund til hans fördärf.

Han tunnor guld i tankan hoppas,
Dch räknar redan räkntan ut,
Som uti hwalf och kistor proppas,
Knappt får hans rikdom något slut.

Han

Han syflosättes utaf tankar,
Som göra alt för honom sålt,
När Argonautus lyfter ankar,
At möta hafwets böljesålt.

Wår Timon snart til Creta hinner,
Förutan minsta olykspest,
Dch där en hislig summa vinner,
Doch släckes ej hans pengelust.

Förstjust af hopp, at öka skatten,
Han ilar ut, på större haf,
Men uti gruflig storm om natten
Med millioner går i qwas.

Rom du, som galna lyckan dyrkar,
Dch wis af Timons öde blif.
Hwad vinner han? Jo några fyrkar,
Dem han förlorar med sit lif.

Tankar öfwer Giftermål.

Hwad kan wäl större nöge wara,
Än uti sina bästa år,
Sig med en artig mö så para,
Som dygden och des språk förstår?
Man då all omsorg och besvär
Får dela med sit halfrwa hjerta,
Då lindras mer än mycken smärta,
Som månsfjors lott i werlden är.

Då

Då täljas många fälla dagar,
 I dygdens och i nögets samn,
 Och fast wi lyde öders lagar.
 Så lefwer doch vårt kära namn.
 I ararwen få wi lif och tröst,
 Vår blod i barnens ådror rinner,
 Vår eld i deras själar brinner,
 Vårt ädelmod i deras bröst.

Kundgörelser.

Den 18 dennes kommer på Auctions-kamaren
 at försäljas et parti Tyll ull.

I morgon hålles wid Carls-port sista Bruns-
 prädikan för innervarande år.

Exemplar af Doct. Wöldiks Compend. Theol.
 finnas o- och inbundne hos Bokhandlaren, Herr
 Joh. G. Lange.

En lärjd och förslagen man tror sig åga konsten,
 at utan kostnad förwara watten ifrån mäst och för-
 rutnelse: åfwen skal han nyligen funnet hemlighet-
 ten, at bota kräftan. Han önskar sig tilfälle, at
 få närmare försäkra det almänna om sakens otwif-
 welagtiga riktighet. Om någon i sednare målet be-
 höfwer hjelp, underrättas han hos mig om läkaren.

Dejer någon inom 8 dagar til Stockholm med
 öfweråkt wagn, och täckes lemna en deltagare i
 resekostnaden rum; gifwer han det tillkänna, där
 dessa Bekolister utgifwas.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 15 Augusti 1761.

Öförrigelige Tankar om Storflisten*.

Hwar och en förnuftig inbyggare anser för en nåd,
 at Höga Öfwerheten wårdar sig om landets
 upodling, et hufwud-medel til almän wälmåga:
 hwar och en wårdar likaledes Rikens Höglöfste
 Ständers ömhet, som welat i detta wigtiga mål
 gifwa inwånarne tilfälle til öfwerläggning om ut-
 wägar, at winna ändamålet.

Jag känner härwid min ringa insigt och öförr-
 farenhet; hoppas doch, at ren lydna för lag och
 Öfwerhet, om kärlek för mit Fädernesland, och
 redelig häg för efterkommandes wälfärd, uplifwar
 de tankar, som jag har åran här at framlägga.

1. Ingen bestrider, at det ju wore nyttigt, om
 hemmans-ågor lades i storfliste. Det wore i
 mit tycke en förrigelig önska, at tänka annat, sedan
 förfatningar redan äro gjorde, grundade twifwels-
 utan på insedda förmåner och en almän nytta.

R f

Den

* Desse har en redelig ämbetsman, af nit för det al-
 männa bästa, ej omant yttat wid något tilfälle.